

A MAGYARORSZÁGI
METHODISTA EGYHÁZ
PÉCSI KÖRZETE

HÍRLEVÉL

XXIII. évfolyam 3. szám

2019. március

*„Ragaszkodjatok szívből az Úrhoz, egyedül neki
szolgáljatok.”*

I. Sámuel 7:3

Útmutató szerinti 2019. Évi Jelige

„Törekedj békességre, és kövesd azt.”

Zsoltárok 34:15

Egyházunk 2019. Évi Jeliséje:

„Az ajtó előtt állok és zörgetek!” Jelenések 3,20

Tervezett márciusi programjaink:

1-3 **MIX munkatársképző** Kaposváron

3-án, vasárnap 9³⁰ órákor imaóra, 10 órákor **úrvacsorai istentisztelet: Levél a szárdiszi gyülekezethez (Jel 3,1-6)**

10-én, vasárnap 9³⁰ órákor imaóra, 10 órákor istentisztelet: **Levél a filadelfiai gyülekezetnek (Jel 3,7-13)**

10-én, vasárnap **Hidason ökumenikus istentisztelet lesz a metodista imaházban**

14-17. **Konfi tábor**

17-én, vasárnap 9³⁰ órákor imaóra, 10 órákor istentisztelet: **Levél a laodiceai gyülekezetnek (Jel 3,14-22)**

23-án, szombaton **Hajléktalan szolgálat**

24-én, vasárnap 9³⁰ órákor imaóra, 10 órákor istentisztelet: **Körzeti konferencia** lesz Pécssett (szeretetvendégség, beszélgetés)

31-én, vasárnap 9³⁰ órákor imaóra, 10 órákor istentisztelet: **Dániel böjtjei**

Rendszeres programjaink:

Kedden 17 órától **Drávaszabolcson Bibliakör** van a Faluházban
(Köztársaság tér 2/b.)

Szerdán 17 órákor **házcsoport** van Pécssett (változó helyszínnel)

Csütörtökön 17 óra **bibliórát** tartunk Hidason

Pénteken 18 órákor **Alpha kurzus** van

Vasárnap 9³⁰ órákor imaóra, 10⁰⁰ órákor **istentisztelet** van Pécssett,
15⁰⁰ órákor Hidason

Első vasárnapokon **Úrvacsorai istentisztelet** van.

Minden harmadik vasárnap **Siklóson** 18 órákor **istentiszteletünk**
van az evangélikus imaházban.

Az esetenkénti időpontváltozásokról lelkészsünkönél lehet érdeklődni.

Média hírek

Március 31-én, vasárnap **Metodista istentisztelet** lesz a Kossuth Rádióban 10 óra 05 perckor.

Születésnaposoknak

Bizalommal induljatok új utakra, úgy vándoroljatok a földi életúton. Isten azt szeretné, hogy áldássá legyetek a világ számára. Az, aki az idők kezdetén életet lehel belénk, elvezet majd oda, ahol hasznunkat veszi.

K.P. Hertzsch

Kívánjuk, hogy tapasztalják meg ezt a mindennapjaikban!

Információ 1+1%-kal kapcsolatban

Köszönetet szeretnénk mondani az elmúlt év elején az állam felé fizetett adójának felajánlható 1-1%-ért.

A Magyarországi Metodista Egyház javára 1463 fő rendelkezett az szeptember 1%-áról, ez 8.165.101,-Ft támogatást jelent.

A Márta Mária Alapítvány részére 122 fő rendelkezett az szeptember másik 1%-ról, ez 501.111,-Ft bevételt jelentett a kaposzekcsői időseket ellátó szociális intézménynek.

Nagy szükségünk van a szolgálat végzéséhez ezekre a felajánlásokra! Mindenkinnek köszönjük!

Idén is kérjük, segítse munkánkat a felajánlható 1-1%-kal, esetleg ismerősei figyelmét is felhívhatja erre, akik másoknak nem ajánlják fel! Azok is nyilatkozhatnak erről, akiknek **nincs adóköteles jövedelmük**, mert az összeg szétesztásakor a felajánlók létszámát is figyelembe veszik.

Magyarországi Metodista Egyház technikai száma: 0073

Az egyházunk öregek otthonát támogató

Márta-Mária Alapítvány adószáma: 19231945-1-17

Isten oltalmában - Dávid Zsoltára

Ének(em) mindenki számára

60. születésnapomra egy éneket költöttem saját magam számára. Ebben köszönetet mondok mindenért, amit ez ideig Istennel átéltem. A születésnap ünnepségen elénekelték a vendégek ezt az éneket. Időközben besorolták néhány énekeskönyvbe. Nem kevés ember írja meg nekem, hogy ez az ének mit jelent számukra. Mások még újabb versszakokat is küldenek nekem, amelyeket saját tapasztalataik alapján hozzáköltöttek.

A Zsoltárok bizonyára hasonló módon keletkeztek. Valaki Istennel szerzett személyes tapasztalatait fogalmazza meg, bár saját szavakkal, de oly módon, hogy mások is csatlakozhassanak hozzá. Mint például Anna az I. Sámuel 2:1-10-ben, valaki magával hozza ezt az imát templomba, és ott elmondja, vagy elénekli azt. A papok és léviták, akik felelősek a templomi imáért vagy éneklésért, feljegyzik azt, majd elhelyezik abba az énekgyűjteménybe, amelyet mások is használni tudnak, ha a templomban szeretnének imádkozni. Talán időnként új megtapasztalásokat is beleszőnek a szövegbe. Az egyén bizonyoságtétele segítségével válik sokak számára.

A Zsoltár felirata lerögzíti, hogy ez a Zsoltár Dávidtól származik, legalábbis egy olyan imádsággyűjteményről van szó, mely Dávidra vezethető vissza. Dávid maga is pásztor volt, mielőtt katona, majd király lett. Ő tudta, hogy mit jelent a juhairól való jó gondoskodás. Isten vezetését és segítségét is átélte nehéz helyzetekben. Vannak azonban olyan megfigyelések is, amelyek alapján sok írásmagyarázó számára kérdésesnek tűnik, hogy Dávid személyesen jegyezte-e le ezt a Zsoltárt. Mindenesetre azonban a 23. Zsoltár egy olyan Zsoltárgyűjtemény tagja volt, amelyek mindegyike meggyőző módon tette hozzáférhetővé mások számára az Istennel kapcsolatos személyes tapasztalatokat.

Az Úr az én pásztorom

Jó pásztorok kerestetnek

„Nemsokára nem lesznek már pásztorok”; ezzel a szalagcímmel ijesztgette nemrég a napilapunk az olvasóit. Annak érdekében, hogy a természetvédelem alatt álló borókás mezőink fennmaradjanak juhoknak kell legelniük rajtuk. Ehhez azonban nem csak juhokra, hanem juhászokra is

szükség van. Viszont a juhász foglalkozása kemény munkát jelent, emiatt utánpótlási gondok vannak.

Közülünk nagyon kevesen tudják saját tapasztalat alapján, hogy mit jelent pásztorként dolgozni. A tömeges állattartás korában, nehezen is érthető számunkra, hogy a pásztorok minden egyes állatról külön gondoskodnak. Feltehetjük azt a kérdést is, hogy ez a kép nem túl idillikus-e, mert hiszen a juhásznak elsősorban arról kell gondoskodnia, hogy juhai épen és egészségesen érkezzenek meg a vágóhídra.

A legeltetéses állattartásnak a régi Izraelben, és annak környezetében más alapelvei voltak. A juhokat és kecskéket tejük és gyapjójuk miatt tartották, nem pedig azért, hogy magas húshozamot érjenek el velük. Vágásra csak a fölös számú fiatal kosok kerültek az ünnepi asztal számára, vagy ha egy magas vendég érkezett. A nyáját magát óvták és védték, mert teje és gyapjúra volt szükség étkezési és ruházkodási célokra.

Emiatt az uralkodók feladatát, - hogy népükről gondoskodjanak - gyakran a pásztor munkájával hasonlították össze. Izraelben Istenre vonatkozóan leginkább a jó pásztor képét alkalmazták (1. vers). Ő „Izrael pásztora” (I. Mózes 49:24; Zsoltár 80:2), úgy legelteti népét, mint a pásztor, aki karjára veszi a bányákat, és az anyajuhokat „szelíden terelgeti” (Ézsaiás 40:11).

Ha ezzel szemben az uralkodó osztály kizsákmányolja a népét, mint ahogy azt a rossz pásztorok teszik, akik a juhokban csak vágóállatokat látnak, és nem gondoskodnak a beteg és gyenge állatokról, akkor Isten ezt üzeni, hogy: „Majd én magam keresem meg juhaimat, és én viselem gondjukat” (Ezékiel 34:11)

DR. WALTER KLAIBER: „ISTEN OLTALMÁBAN”
CÍMŰ KÖNYVÉBŐL
FORDÍTOTTA SCHAUERMANN M. HENRIK

Egyedül csak Te vagy,

Egyedül csak Te vagy,
Akinél a szív lecsendesül,
Te vagy a kősziklám,
Szabadítóm. Veszni, Uram, ne hagyj!
Benned hiszek remélek, szívem nem fél,
Te menedékház vagy a viharban,
Éltem már csak a Tiéd,
Őrző kezéd véd és kísér.

Egyedül csak Te vagy,
Akinél a szív lecsendesül,
Te vagy a kősziklám,
Szabadítóm. Veszni Uram ne hagyj!
Benne remélj te is, és szíved nem fél,
Ő menedékház lesz a viharban.
Éltesd már legyen Övé!
Őrző keze véd és kísér.

DANIELS JOHN ERIC

Elég

De ő ezt mondta nekem:

„Elég neked az én kegyelmem, mert az én erőm erőtlenség által ér célhoz.” Legszívesebben tehát az erőtlenségeimmel dicsekszem, hogy a Krisztus ereje lakozzék bennem. II. Korintus 12:9

Aznap éjjel le nem hunyta a szemét. Úgy éjfél tájt rászakadt az élete. Harminchat éves, és senki, semmi.

Felesége elhagyta egy másikért. A céget most szanálják, ezért már három helyre is beadta a pályázatát. „Majd értesítjük” - mondta hol egy titkárnő, hol a személyzetis. Akadt olyan is, aki egyenesen megmondta:

- Melós kell; mérnök van bőviben, jobb, ha elmegy taxisnak.

Apját fél éve temette el. úgy találtak rá a szobában holtan. Díványán feküdt, mellén, és körülötte szétszóródott nitromint tabletták. Már nem tudta bevenni.

- Szívinfarktus - mondta akkor a mentőorvos.

Anyja azóta is Eszti nővérénél van Pécssett. Nem engedik el. Szeretik, mert az eltűnés és az előtűnés művésze. Ha segíteni kell, előbukkan valahonnan. Megeteti az unokáit; egyenként, ha kell ahogy az iskolából hazasorjáznak. Ő a szupernagyi - így becézik -, aki mindenkinek mindent megcsinál. Még a veje cipőjét is belopja saját szobájába, és kifényesítve csempészi ágya elé. Aztán eltűnik parányi kuckójában, s ott kötöget, amíg valaki nem keresi. „Boldog ingyencseléd” - gondolta Béla.

Ő meg itthon téblábol egyedül, ebben a rozszant budai villában, amelyen még rajta varasodnak az ostrom belövésai és bombázások szilánksebei. Sosem volt annyi pénzük, hogy újra vakoltassák. Csak az elárvult macska a társa, az anyjáié, aki lelkére kötötte vigyázzon rá, és etesse rendszeresen.

Ma már azt is megtette. Májat vett neki. Még tejet is öntött a tálkájaiba.

- Náci, cicc... hol vagy? - hívogatta. Legalább valami élőlény legyen körülötte. Semmi mocorgás. A kopott ebédlőből, ahol mindent por lepert már - utálta a porszívó hangját - kilépett a nyitott verandára; a küszöbről látta, a kertet felverte a gyom.

Náci a veranda repedezett mellvédjének párkányán hevert. Rőtes, bolyhos hasát a nap felé fordítva melengette. Lustán nyújtózott, ásított, majd egyik mancsával eltakarta a szemét.

- Anyám macskájának kellett volna születnem - gondolta Béla, aztán lehuppant apja mindig nyikorgó kerti székébe, és előregörnyedve bámulta a veranda négyszögű, szürkésfehér, műmárvány lapjait.

Gyerekkora óta szerette nézegetni őket. Mindig más-más ábrát mutatnak kusza erei, vonalai. Hol csúf manót, hol virágzó mandulaágot, máskor pedig pálmafát, vagy torz arcokat. Most egy öreges szemű koponya vicsoorított rá, éppen a lába előtt.

Sokáig és mereven nézte. Hamlet monológja bukkant fel lénye mélyéből: *Lenni, vagy nem lenni...*

Aztán arra gondolt, hogy halott apja éjjeliszekrény-fiókja ma is tele van altatókkal.

Aludni. Igen, aludni - sokáig. Vagy mindörökre, az volna jó. Szinte felvidult, mint aki megtalálta a régen keresett megoldást.

Akkor vette észre két kőlap között, alig milliméteres résben a parányi gyomot. Néhány levelecske közepén toronyszárú sárga-fehér csillagvirág, mint templomok tornyán a betlehemi jel.

Ugyan honnan fújta oda a magját a szél?

- Te meg mit keresek itt? - összerezte saját hangjától, még a macska is megriadt, s leugrott a veranda párkányáról, és eltűnt az öreg tujafa alatt.

Letérdelt, és egészen közlőrl nézte az arasznyi száron csillagzó virágot.

- Szép vagy - mondta neki. Ráfűjt, s az pillanatra meglegte magát, mint aki visszabókol.

- Elég neked ez a hasadéknvi föld?

- Elég!

Tudta, benne válaszol a csillagos hangja.

- Akkor nekem is.

Felállt és kiment a kertbe.

Apja kapájába botlott. A szőlőlugas egyik oszlopánál hagyta. Kezébe vette. Mintha apja szorított volna vele kezét. Szerette. Szó nélkül is megértették egymást. Kisgyermekkorában tőle tanulta az esti imádságot is: *Én Istenem, jó Istenem, amíg alszom, legyél velem...*

- Én Istenem, jó Istenem... - moccant fel benne a gyermekkori fohász, aztán felemelte a kapát, és belevágta a földbe.

Ott folytatta, ahol apja abbahagyta. A sasza szőlőnél.

GYÖKÖSSY ENDRE: MAI PÉLDÁZATOK
CÍMŰ KÖNYVÉBŐL

»Ádám, hol vagy?«

Oszlik lelkemnek barna gyásza:
Nagy, fehér fényben jön az Isten,
Hogy ellenségim leigazza.

Az arcát még titkolja, rejti,
De Nap-szemét nagy szánalommal
Most már sokszor rajtam felejt.

És hogyha néha-néha győzők,
Ő járt, az Isten járt előttem,
Kivonta kardját, megelőzött.

Hallom, ahogy lelkemben lépked
S az ő bús »Ádám, hol vagy?«-ára
Felelnék hangos szívverések.

Szívemben már őt megtaláltam,
Megtaláltam és megöleltem
S egyek leszünk mi a halálban.

ADY ENDRE

„Imádkozatok és buzgón kérjetelek”

Így bíztat bennünket egy kedves énekünkben legidősebb Viktor János. Én most szeretném aláhúzni és tovább adni ezt a bíztatást, mert engem egy friss élmény nagyon megbízgatott. Szeretném megfáradt, kishitű, elbátortalanodott testvéreim lankadó imádságainak hamuba hervadt parázsát izzóvá szítani.

Egy asszonyközösségben voltunk együtt a napokban, ahol valaki érdekes újtjáról számolt be, és ezt a beszámolót egy friss hazai élményével fejezte be. Elmondta, hogy egy mélyen megkeseredett barátnőjénél töltött egy éjszakát. Ez az asszony hosszú barátságuk alatt sohasem panaszkodott, magáról nem beszélt, és most az éjszaka sötétjében váratlanul „megnyílt”. Kiderült, hogy ereje fogytán, perel, perel körömszakadtáig az Istennel. Azzal az Istennel, aki hagyta az övéit olyan nyomorultul elpusztulni. Azzal, aki hagyta tehetetlen teremtményét, az embert ennyit szenvedni, Miért?

A testvérünk tudta, hogy itt most nem lehet hittanórát tartani, de megkockáztatta a kérdést:

- Szoktál te imádkozni? Csattant rá a felelet: Nem, és nem is akarok!

Elhallgattak mind a ketten. Aztán ő némán, magában, elmondta az Úr imádságát - barátnője helyett.

Nekünk pedig felette a kérdést: Lehet-e, szabad-e, kell-e, érdemes-e valaki helyett imádkozni, aki nem akar?

Papunk felet rá: Azt mondjuk: „Mi Atyánk”. Ebben benne van az a másik is, aki keserves lázadásában vergődik. Nagy baj lenne így imádkozni, hogy „Én Atyám”.

Megnyugodott.

A következő napon felhívott telefonon. Elmondta, hogy kereste szerencsétlen barátnőjét, aki bátortalanul, de mégis megkérte, hogy segítsen neki, és imádkozzanak együtt.

Annak az asszonyközösségnek sok tagja forgatta az ő ügyüket szívében azóta is. Ki az írógépnél, ki takarítás közben, ki a szövőgépnél, ki amíg

a bölcsődében a gyerekeket mosdatta, vagy a villamoson lökdöstetve, de imádkozik értük és helyettük, hogy nehéz beszélgetéseikben ne ketten legyenek, hanem hárman.

Mert az, aki a lelkeket vizsgálja, nem csak a hangos szavainkat, de a gondolatainkat is hallja, és meghallgat feljebb, mint legmerészebb álmainkban gondolnánk. Nem a szép fogalmazásra, kegyes szövegekre figyel Ő, hanem a szív indulatára. Arra aztán annál inkább!

Van azonban egy záradéka minden Istennek tetsző imádságnak, és ez így szól: „De ha nem tenné is!” Aki ismeri Sidrák, Misák és Abednégó vitáját Nabukonodozor királlyal, az tudja, hogy ez a tüzes kemence vállalását jelenti. A mi Atyánk szeretete, türelme kimeríthetetlen, de packázni vele nem lehet. Ha imádkozol, testvér, halld meg az angyali szózatot: „kezeket fel”! Kényre-kegyre, feltétel nélkül szolgáltatd ki magad Neki. És ez a kiszolgáltatottság a legnagyobb biztonság!

Az imádságok imádsága ez: Legyen meg a Te akaratod! Minden áron! Mert én tudom, hogy a Te akaratod az egyetlen jó akarat, akkor is, ha nem mindjárt értem.

Ez a feltétel nélküli bizalom az, amire Jézus azt mondja: Ha nem lesztek olyanok, mint a kisgyermek, nem mehetek be a mennyek országába.

A bombázások alatt egy kisgyermek nyugodtan játszott az apja ölében, amikor tombolt körülötte a pokol. Biztonságban tudta magát. Nevetett, cirógatta az apja arcát, csókolgatta a kezét, és boldog kis pofiján látszott, hogy - a mennyek országában van.

Ez a boldog bizalom adhatja csak imádságunknak azt a buzgóságát, amelynek felfelé száll a füstje, és kedves a Magasságos előtt. Az ilyen buzgó imádság gyermekké tesz, és csodálatos gyógyszer az életben. Balszam a mai embernek. Eligazító mécsvilág a földi vándorlásunk útvesztő sötét-ségében.

A télen, vakuló szemem miatt, az idegklinikán is megvizsgáltak. Jót beszélgettünk a rokonszenves fiatal orvossal, aki kicsit kíváncsian kérdezte, hogy igazán nem vagyok sose ideges?

- Dehogynem - feleltem. - Ostoba és rosszakaratú emberek fel tudnak bosszantani.

- Na és olyankor milyen nyugtatót vesz be?

- Semmit - mondom, de imádkozom.

Szép kis fény lobbant fel az orvos szemében, és azt mondta:

- Kétezer éve nem ismerünk jobb idegcsillapítót. Érthetetlen, hogy az emberek, akik beszedenek mindent, miért nem akarják ezt bevenni?

ZSINDELYNÉ TÜDŐS KLÁRA „ISTEN MARKÁBAN”
CÍMŰ KÖNYVÉBŐL

Imádságok

Tudják, kik az Urat imádják:
nincs meg-nem-hallgatott imádság,
csak nem teljesített kérés, ha
az válhat a javunkra néha.
Színe előtt jó, ha így állunk,
mindent jobban tud Ő minálunk,
s ha úgy áld, hogy nem teljesíti
imánk – nem kell miatta sírni.

FÜLE LAJOS

Egység a különbözőségben

Az elmúlt hetekben zajlottak a felekezet közti közös imaalkalmak. Ezeken a különböző felekezetek tagjai, különböző templomokban - imaházakban, más-más gyülekezetek lelkészei prédikációit meghallgatva, közösen imádkoztak. Természetesen a rendezvényeken sokszor felmerült a keresztyénség megosztottsága, és az egység kérdése is. Mit jelent ez az egység? Azonosságot, egyformaságot, egy szervezethez való tartozást? Én egység alatt - leegyszerűsítve - a következőket értem:

Azonos alapot Jézus Krisztusban, azonos szeretetet Isten iránt és embertársaink iránt, azonos Lélek munkálkodását kérve, és annak engedelmeskedve közösségeinkben. Krisztus teste alatt nem egyetlen egyházi szervezetet, és egyetlen teljesen azonos teológiai tanítást értek, hanem a fenti kritériumok szerint egységes, de sokszínű élő szervezetet.

Ez megítélésem szerint nem a felekezeti identitásunk feladását jelenti. Legyünk tisztában egyházunk tanításának specialitásával, merjük megmondani, ha erre konkrétan rákérdeznek, azt is, amivel más egyház tanításában nem tudunk egyet érteni, mert véleményünk szerint nem találjuk

annak alapját az Szentírásban. Ezt azonban soha ne tegyük szeretetlenül, vitatkozva. A minket összekötő krisztusi szeretnek mindig prioritása kell, hogy legyen a tanításbeli különbözőségekkel szemben. Ennek áldásait tapasztalhattuk a mostani ökumenikus együttlétek alkalmával is.

Ezen gondolatok részbeni illusztrálására fel szeretném használni egy hangversenyen szerzett élményünket: Haydn: Az évszakok című oratóriumát hallgattuk. Ez a zenemű a magamfajta, zenében nem különösebben művelt ember számára is nagy élvezetet jelentett szép harmóniáival, és Istent, a Teremtőt dicsőítő kórusműveivel. A hangverseny alatt és után gondolkoztam el azon, hogy mitől olyan egységes és harmonikus ennek a sokféle hangszernek, és a kórus különböző szólamainak a hangzása. Nagyon különbözők a hangszerek: a zengő hegedű, a lány fuvola, a harsanó kürt, a dörgő üstdob, stb. Minden hangszernek más a mérete, alakja, más hangszínnel, más időpontban, és más időtartammal szól. Mitől lesz ebből a sokféleségből ilyen szép harmónia, hogy jön át az a szellemiség, gondolat, amit a zeneszerző elgondolt? A cél eléréséhez néhány feltételt szeretnék megfogalmazni:

- Kell egy művészien megfogalmazott zenemű, ami a kottában testesül meg.
- Kellenek hozzáértő, fegyelmezetten játszó zenészek, akik pontosan követik a karmester utasításait.
- Kellenek hangszerek, amelyeket minden előadás előtt összehangolnak. Az összehangolás nem azonos hangszínt eredményez, hanem azonos hangskálához való igazodást jelent. Egész más hangszínt ad a hegedű, a fagott, vagy a cselló pl. C hangja. De ezt a különbözőséget a zeneszerző már „bekalkulálta” a zenemű megkomponálásakor. Ettől az „egységes sokszínűségtől”, a karmester által diktált egységes ütemtől, és a pontos megszólalástól válik egységessé, harmonikussá a zenemű.
- Nagyon fontos zenekari tagok viselkedése. Csak akkor szól igazán szépen a mű, ha mindenki előtt egy cél lebeg, saját feladatát

a kottában leírt módon, a karmester irányítása mellett elvégezve járuljon hozzá a szerző üzenetének tolmácsolásához.

A zenekar tagjai nincsenek versenyhelyzetben. Nem kell megküzdeniük az érvényesülésért. Minden hangszer saját hangszínén szólhat, nem kell mást utánoznia. A zenésznek csak figyelnie kell, és engedelmeskedni a mester intéseinek.

Bizonyára mindenki számára világosak ezek az egyszerű analógiák. Minden „gyülekezeti”, de „egyházi zenekar” is akkor fog harmonikusan működni, akkor lesz „élvezetes” környezete számára, és **akkor tudja hűségesen tolmácsolni a szerző üzenetét, ha „kottájához”, az Igéhez hűségesen ragaszkodik, és mindenki az „alapskálához”, az Úr iránti szeretethez szabja „játékát”**. Kellő alázattal fogadja a karmestere vezetését. Egyéni és közösségi életünkben is szükség van néha hangszereink újra hangolására is.

Ezek a gondolatok jutottak eszembe hallgatva Haydn gyönyörű zenéjét.

SCHAUERMANN M. HENRIK

Ökumenikus imahét

„... éréjétek be azzal, amitek van...” Zsidókhoz írt levél 13,5

Szerda este a Baptista imaházban Berecz Tibor római katolikus káplán beszélt a megelégedésről:

A létünkhöz szükségünk van anyagi háttérre, de a munka nem lehet fontosabb, mint a létünk.

Hívó emberként napközben úgy kell dolgoznunk, mintha minden rajtunk múlna, éjjel úgy pihenjünk, mintha semmi sem múlna rajtunk: *„Ha az Úr nem építi a házat, hiába fáradoznak az építők. Ha az Úr nem őrzi a várost, hiába vigyáznak rá az őrök. Hiába keltek korán, és feküsztek későn: fáradsággal szerzett kenyeret esztek. De akit az Úr szeret, annak álmában is ad eleget.”* Zsoltár 127:1-2

Kegyelmes Istenünk! Köszönjük bőséges ajándékaidat! Adj nekünk kegyelmet, hogy minden áldást szerényen és alázatos hálával fogadjunk. Tégy képessé arra, hogy megelégedjünk azzal, amink van, és készek legyünk osztozni másokkal, akik rászorulnak

SCHAUERMANNÉ MÁRTI

Micsoda fegyelem

Micsoda rend! Micsoda fegyelem!
A napraforgók mind vigyázban állnak,
mint díszőrségre kivezényelt század,
a Nap felé fordulnak... Fegyelem:
elvértve sincs rendbontó köztük egy se.
– Vajha az ISTEN népe így lehetne!

FÜLE LAJOS

Amikor anyám meghalt...

Júniusi este. Két férfi megy hazafelé az esti műszakból. Feltartják őket, közben a busz elmegy. Mivel szép az este, elhatározták, hogy gyalog mennek haza. Mindkettő túl van a negyvenen. Kicsit elkeseredtek, és valahogy nem alakult ki köztük beszélgetés. Végül Fritz elkezdti: - Karl, igaz az, amit a többiek mondanak rólad?

A megszólított csodálkozva néz kísérelőjére: - Miért, mit mondanak rólam?

A másik kicsit hímez-hámoz, mielőtt kimondja: - Hogy újabban a templomba szaladgálsz.

- Hát szaladni, azt nem! De ha járok is, kinek mi köze hozzá?

- Igazad van, senkinek semmi köze hozzá. Csak régebben nem jártál, azért tűnik fel. Csak azt akartam kérdezni, hogy miért változtál meg, de ha nem akarsz róla beszélni...

- De, miért ne? Sőt, örömmel, de nem tudom két szóban elmondani.

- Még legalább fél órási út áll előttünk.

- Tulajdonképpen az egész anyámmal kezdődött. Fél éve halt meg. Már idős volt, mégis hirtelen jött számunkra a halála. Egy ideje ugyan már gyenge volt, de az ember megszokja. Igen, az ember sok mindenhez hozzászokik! Még ahhoz is, hogy templomjáró anyja van. Feleségemmel mi egészen más emberek voltunk. Régebben anyám megpróbált minket vallásosabbá faragni, de nem ment. Másan járt az eszünk. Feleségem kezdettől fogva egy üzemben dolgozott. Tehette, hiszen anyám gondoskodott a gyerekekről. Ma azt kell mondanom, hogy Gizella tulajdonképpen a nagyanyja gyereke volt. Észrevettük persze, hogy lányunk templomba jár. Először a vasárnapi iskolába, aztán később a nagyanyjával a felnőttekhez. Nekünk jó volt, mert nem kellett vele törődni.

Ekkor következett be anyám halála.

Minden olyan gyorsan történt. Egyszerre csak nem bírtam tovább. Mikor olyan hirtelen bekövetkezett, feleségemmel teljesen tehetetlenek voltunk. Gizella éppen nyaralni ment. Anyám már nem tudott beszélni, de állandóan kért valamit, és mi nem értettük. Csak azt éreztük világosan, hogy a hitével volt kapcsolatban. Végül feleségemnek valami eszébe jutott. A mellettünk lévő házban egy idősebb asszony lakik, olyanfajta, mint anyám. Mindig együtt mentek istentiszteletre. Erre az asszonyra gondolt most a feleségem, és gyorsan elment, hogy áthívja. Rögtön jött is. Mikor belépett a szobába, anyám szeme felragyogott. Az asszony elvette anyám énekeskönyvét az éjjeliszekrényről, és lassan és hangosan felolvasott belőle egy éneket. Utána saját szavaival imádkozott. Hogy ilyet is tud az ember! Utána még egy éneket olvasott, és elmondta a Miatyánkot. Amikor befejezte, anyám békésen elaludt. Többé már nem is ébredt fel.

Fritz, el tudod képzelni, mit éltünk át ennél a haldoklásnál? Feleségemmel mindenesetre megértettük, hogy anyámnak és Gizellának volt valamije, amiről nekünk sejtelmünk sem volt, mert vakok voltunk anyám hite előtt.

Valamit megláttunk belőle, amikor eljött a lelkész. Gizella közben hazajött. Nélküle elég kínos lett volna a dolog. Nem tudtunk volna mit mondani a lelkésznek, és talán ő sem nekünk, mert egyáltalán nem ismertük egymást. Gizellával bezzeg úgy beszélgettek, mint két régi ismerős. Mikor elment, én kísértem ki. Ekkor így szólt hozzám: - Anyja gyülekezetünk drága tagja volt. Nagyon fog hiányozni nekünk, nekem meg különösen, mert tudom, hogy sokat imádkozott értem. Sokat segített ezzel nekem.

Aztán jött a temetés.

Ettől nagyon féltém, mert a gyászszertartásra gondoltam, és ilyenben már volt részem. De egészen máshogy történt. A kápolnában rögtön feltűnt egy sereg ember, akiket nem ismertem. Gizella odasúgta: - Ezek a gyülekezetből vannak, ismerik nagymamát és engem az istentiszteletekről. - Utána egy éneket énekeltek.:

*„Jézus él, én is veled, Halál, hol a te ijesztésed,
Ő, Ő él, és engem is feltámaszt a halottak közül,
megdicsőít engem az Ő fényében, ez a bizodalمام.”*

Feleségemmel csak csodálkoztunk. Bátor, majdnem vidám ének volt, ami furcsa módon, mindkettőnket megerősített.

Most valahogy a lelkész beszéde is másképpen hatott. Nagymamáról keveset beszél, sokkal inkább Krisztusról, anyám mégis valahogy benne volt.

Este aztán alaposan beszélgettünk a lányunkkal. Kiderült, hogy amiben eddig tapintatosan mosolyogva hagytunk véleményt mondani, egészen más, mint gondoltuk. Gizella így magyarázta: - Mindezt nagymamának köszönhetem. Egyébként mi akadálya van annak, hogy ti is eljőjtek?

Feleségemmel hallgattunk. Észrevettük, hogy Gizellának volt valamije, amiről eddig fogalmunk sem volt. Hát így történt, egy idő óta járunk a gyülekezetbe. És most már te is tudod, hogy miért szaladgálunk a templomba.

Karl elhallgatott. Fritz sem szólt semmit. Csak akkor szólalt meg, amikor elváltak útjaik: - Igen Karl, akkor biztosan jó ez így. Semmit sem tehetek hozzá, de örülök, hogy nem értük el a buszt.

„EVANGÉLIUNI ÉLETKÉPEK” CÍMŰ KÖNYVBŐL IDÉZVE

Erőnk felett

„Az Úr angyala másodszor is visszatért, megérintette, és ezt mondta: Kelj föl, egyél, mert erőd felett való út áll előtted!” Királyok I. könyve 19:7

Istennek azt az üzenetét, amit ebből a történetből megértettem, egyetlen gondolatkör köré szeretném csoportosítani, a köré az üzenet köré, amit az Úr angyala így adott tudtára Illés prófétának: “Kelj fel és egyél, mert erőd felett való utad van!” Az egész keresztyén élet a maga igaz valóságában erőnk felett való feladat. Ha nem az volna, nem is lenne rá szükség! Erről a lehetetlen, mégis lehetséges feladatról szeretnék most beszélni!

“Erőd felett való utad van” - ezt mondja Jézus Krisztus kivétel nélkül mindenkinek, aki Őt követni akarja. Lehet, hogy nem pontosan ezekkel a szavakkal mondja, de minden, amit az Ő követésére nézve mond, emberi erőnk megahaladó teljesítményt követel. - Egyszer régebben egy fiatalemberrel beszélgettem, aki elmondta, hogy nem tud ugyan hinni Jézus Krisztus istenségében, de mindenesetre Őt tartja a világ leg-tökéletesebb emberének, olyan eszményképnek, akit érdemes követni. Megkérdeztem tőle, hogy nos: és követi? Nem tudott rá azonnal felelni.

Azt mondtam neki: Ha Jézus az ön eszményképe, el tudja-e határozni magát arra, hogy mindent eszerint az eszménykép szerint cselekedjék? Hajlandó-e kivetni mindent az életéből, ami ennek az eszményi embernek a véleményével ellenkezik, és hajlandó-e mindent aszerint cselekedni, amint Jézus helyesli és ajánlja? - Elképedve mondta: Az lehetetlen, arra képtelen vagyok! - Nos, ez az ember, aki pedig nem hitt Jézus istenségében, mégis megérezte, hogy Jézus olyan magasra állította fel a morális mértéket, hogy azt emberi erővel lehetetlen elérni.

Tegnapelőtt olyan valakivel beszéltem, aki hisz Krisztus istenségében. Föltárta a szívét és megmutatta rajta azt a "fájó sebet", amit egyik közeli hozzátartozója ütött rajta. Valóban nagy igazságtalanság történt vele, emberileg teljesen indokolt a haragja és neheztelése. Pszichológiailag tökéletesen indokolt az az indulat, amit benne annak a szomorú ügynek az emléke forral.

Minden ember neki ad igazat - csak Jézus egyedül nem. Ő azt mondaná: az indulat, ami benned van, nem az az indulat, ami énbennem volt, amikor engem bántottak, leköptek, kínoztak és keresztre feszítettek. Nem a bűnbocsánatnak, hanem megtorlásnak az indulata. Meg is mondtam neki: lesütötte a szemét és azt mondta: képtelen vagyok megbocsátani! És én azt el is hittem neki, de ha mi csak annyit akarunk teljesíteni, amennyi a saját erőnkéből telik, amennyire képesek vagyunk emberileg, ahhoz nem kellene Krisztust követnünk, ehhez elég volna akármilyen filozófiai morál. Ha a keresztyén élet az emberben lévő teljesítőképesség maximális kifejlesztése volna csupán, és nem minőségileg is más, akkor nem kellett volna Istennek olyan nagy áldozatot hozni érte, mint Krisztus keresztre! Szép eszmékért már sokan meghaltak, de ez magában véve még nem megváltó halál! Csak megható és tiszteletreméltó mártírhálál. Krisztus halála több ennél, és azért van az, hogy ha igazán követni akarjuk Őt, hamarosan meg kell tapasztalnunk, hogy erőnk felett való utunk van. Krisztusi lelkülettel, szeretettel, alázattal, hűséggel, szolgálattal élni befelé és kifelé - erőnk felett való feladat, emberfeletti élet. Persze, hogy az: Krisztusi élet. És hát még ha nemcsak a magunk apró-cseprő ügyeinek a vicinális viszonylataiban, hanem társadalmi, gazdasági, országos viszonylatban nézzük ezt a feladatot, amit Krisztus az Ő követőire bízott: akkor meg éppen roskasztólag áll eléink ennek az erőnk felettinek a valósága.

A múltkor mellettem ült egy barátom, és közösen hallgattunk valamit. Neki az a szokása, hogy közben rajzol, meg hallgat, mert csak így tud

figyelni. Papírt vett elő, de ceruza még nem volt nála. Elkérte az enyémet. Egyszer csak az üres papíroson az én régi ceruzám nyomán ügyes karikatúrák kerültek elő. Elcsodálkoztam: ez a ceruza még soha életében nem mozgott ilyen ügyesen! Nem, mert én nem tudok rajzolni, de mert egy művész vette a kezébe, lám mit lehet tenni egy olyan ceruzával, amely eddig mindig csak szögletes, alig olvasható betűket firkált!?

Hát még az ember mivé lehet, hát még az egyház mivé lehet a világban, ha a legnagyobb művész veszi a kezébe? Mit írhat és rajzolhat Isten vele a világ történelmének a lapjaira? És nézd a megfordítottját: mivé lehet még egy Illés próféta is, aki pedig már járta gyakran ezt az ereje felett való utat, mivé lehet, milyen fáradttá, üressé, amint megszakad a bizalmi kapcsolat az Úrral? Hát mivé lehetünk, akik pedig meg sem próbáltuk járni igazában véve ezt az erőnk felett való utat?

És a vigasztaló ebben a történetben mégis az, hogy Illés prófétának éppen ebben a testi-lelki elesettségében hangzik az Úr parancsa: Kelj fel és egyél, mert erőd felett való utad van! Lásd meg, Illés, hogy magadban bizony csak ilyen gyenge vagy te is, mint bármelyik másik ember. Igazad van: nem vagy jobb az atyáidnál, másoknál, őseidnél: ember vagy! Nem is a te kiválóságod tesz alkalmassá az erőd felett való útra, hanem én, és amit én adok .

Kelj fel és egyél! - Kelj fel: ezt mondja nekünk is, add magad a kezembe! Bízd rám magad! - És egyél: olyan életre vagy elhivatva, amit rendkívüli, természetfeletti erő nélkül nem tudsz megvalósítani! Egyél! Mit? Jézus azt mondja: Én vagyok az életnek kenyere. A keresztyén életnek a tápláló ereje. Vedd magadba, dolgozd fel magadba, mint az ételt - Krisztust! Gondoljátok, hogy Ő azért járta meg az utat a mennyből a halálán át a feltámadásig és vissza a mennyig, hogy mi nyugodtan tudjunk aludni, vagy hogy valami szellemi élvezettel itt a templomban jól tudjunk lakni? Nem! Hanem azért, hogy az Ő bennünk szétáradó mennyei, isteni erejénél fogva el tudjunk indulni arra az erőnk felett való útra!

Merd hinni, hogy ennek a megváltó halálnak az erejéből futja arra, amire a magad emberi képessége nem elég! Merd hinni, hogy a bűneid legyőzésének, egyházad megújulásának és a világ krisztianizálásának az erőd felett való útjához neked is megadja a szükséges erőt és a kielégítő táplálékot! Épp ez teszi értékessé a keresztyén életet, hogy megoldhatatlan problémák elé állít folytonosan, de éppen az teszi nagyszerűvé, hogy ezek a problémák megoldhatók Jézus Krisztus által!

Az elernyedésbe belekárhozunk, belepusztul a gyülekezetünk - az erők felett való út vállalásában pedig erőnk felett való erők által újulunk meg!

RÉSZLET DR. JOÓ SÁNDOR 1955. JÚLIUS 12-ÁN EL-
HANGZOTT PRÉDIKÁCIÓJÁBÓL (JOOSANDOR.HU)

Te vagy a cél

Békességed, mint a folyóvíz,
körülvesz és ölelve ringat.
TE vagy a Cél, TE vagy a partja
az álmainknak.

TE jössz felém a holnapokban,
TE integetsz tűnt napjaimból,
Hozzád fogok elérni egyszer
a földi lét határain túl,

szegényen is gazdag reménnyel,
fáradtan is öröme frissen.
Lelkem kitör unt börtönéből,
hogy szüntelen ujjongja: ISTEN!

FÜLE LAJOS

Támogatás

Amennyiben adományával támogatni szeretné a Magyarországi
Metodista Egyház Pécsi Gyülekezetét, ezen a számlaszámon megteheti:
10402427-50485348-54531009

Honlap

Ajánljuk a pécsi gyülekezet honlapját, korábbi hírlevelek is olvashatók ott, egyéb információkkal, hírekkel és képekkel.

Címe: <http://pecsimetodista.hu/>

Istentiszteleteink hanganyaga is meghallgatható a honlapon!

A honlapra, vagy a hírlevélbe küldendő anyagot a schauermannok@gmail.com email címre lehet eljuttatni.

*Hálás szívvel
köszöntjük a
tavaszt!*

